

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בכורות-מומין אלו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
ובעל הפיקים, העיקל. איזהו העיקל - כל שהוא מקיף פרסותיו ואין ארכבותיו נוקשות זו לזו. פיקה יוצא מגודלו													■
עקיבו יוצא לאחוריו													■
פרסותיו רחבות כשל אווז													■
אצבעותיו מורכבות זו על זו או קלוטות, למעלה עד הפרק - כשר, למטה מן הפרק וחתכה - כשר.													■
היתה בה יתרת וחתכה, אם יש בה עצם פסול, ואם לאו - כשר.													■
יתר בידיו וברגליו													■
שש ושש עשרים וארבע, ר' יהודה מכשיר	[רבי יהודה]												◆ ■
פוסלין.	חכמים:												◆ ■
השולט בשתי ידיו - רבי פוסל	[רבי]												◆ ■
מכשירין.	חכמים:												◆ ■
(ויקרא כ"א) שבר רגל - אין לי אלא שבר רגל, מנין לרבות הקישן והעיקל והקילבן ת"ל או שבר רגל.	ת"ר:												◆ ■
בעל הפיקין והשופנר	תנא:												■
בעל הפיקין - שיש לו כסות הרבה, שופנר - שאין לו כסות כל עיקר.	רבי חייה בר אבא א"ר יוחנן:												◆ ■
פיקה יוצא מגודלו ועקיבו יוצא לאחוריו.													■
שוקו יוצא באמצע רגלו.	רבי אלעזר:												◆ ■
פרסותיו רחבות כשל אווז.													■
לא תימא דטרופה ולא סדיקא, אלא כיון דטרופה אע"ג דסדיקא.	רב פפא:												◆ ■
אצבעותיו מורכבות זו על גב זו או קלוטות.													■
(ויקרא כ"א) שבר יד - אין לי אלא שבר יד, אצבעות מורכבות או קלוטות למעלה מן הפרק וחתכן	ת"ר:												◆ ■
והאמרת כשר													?
אלא: ולא חתכן													◆ ■
מנין - ת"ל או שבר יד.													■
היתה בו יתרת וחתכה, אם יש בה עצם פסול, ואם לאו - כשר.													■
והוא שנספרת ע"ג היד.	רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן:												◆ ■
יתירה שיש בה עצם, ואין בה צפורן - מטמא במגע ובמשא, ומטמא באהל, ועולה למנין קכ"ה	ת"ר:												◆ ■
ובנספרת על גב היד.	רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:												◆ ■
יתרת שיש בה עצם ואין בה צפורן - מטמא במגע ובמשא ואין מטמא באהל	רב חסדא, דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום יהיה בעזרו:												◆ ■
ובשאינה נספרת על גב היד.	רבב"ח א"ר יוחנן:												◆ ■
עשו דבריהם כדברי נביאות, מה נפשך, אי אבר הוא - באהל נמי תטמא, ואי לאו אבר הוא - במגע ובמשא נמי לא ליטמן	רבי יוחנן:												◆ ?

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement- מימרא † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof- ראייה
מקרא-key:	

		Talmud Navigator									
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מקרא-key	מאן דאמר										
בכורות- מומין אלו	מירא										
משום עצם כשעורה נגעו בה	רב הונא בר מנחם משמיה דרב אחא בריה דרב איקא:									!	◇
גזירה שאינה נספרת אטו נספרת	רב פפא:									!	◇
אי הכי, שאינה נספרת - באהל נמי תטמא										‡	
עבדו רבנן היכירא, כי היכי דלא לישרפו עלייהו תרומה וקדשים.										!	◇
רוב בנינו ורוב מנינו של מת, אע"פ שאין בו רובע - טמאין.	תנן התם:										■ ◇
איזהו רוב בנינו - שני שוקיים וירך אחד הואיל ורוב גובהו בגדול, איזהו רוב מנינו - קכ"ה.	ת"ר:										■ ◇
תנא מניינא אתא לאשמעינן?	רבינא לרבא:									‡	
קמ"ל כדתניא:										!	
חסר שאין בו אלא מאתים, ויתר שיש בו מאתים ושמונים וא, כולן עולין למנין קכ"ה זיל בתר רובא דאינשי.	[תניא]									■ !	◇
מעשה בתלמידיו של ר' ישמעאל ששלקו זונה אחת שנתחייבה שריפה למלך, בדקו ומצאו בה מאתים וחמשים ושנים	רב יהודה אמר שמואל:									○	◇
שמא באשה בדקתם, שהוסיף לה הכותב שני צירים ושני דלתות.	אמר להם: [רבי ישמעאל]									■	◇
כשם שצירים לבית כך צירים לאשה, שנאמר: (שמואל א' ד') ותכרע ותלד כי נהפכו עליה ציריה	תניא, רבי אלעזר:									■	◇
כשם שדלתות לבית כך דלתות לאשה, שנאמר (איוב ג') כי לא סגר דלתי בטני	רבי יהושע:									■	◇
כשם שמפתח לבית כך מפתח לאשה, שנאמר (בראשית ל') ויפתח את רחמה.	רבי עקיבא:									■	◇
לרבי עקיבא קשיא דתלמידיו רבי ישמעאל	‡										
דלמא איידי דוטררא - אתמוחי מתמח. אמר רב: וכולן אין מטמאין באהל, שנאמר (במדבר י"ט) זאת התורה אדם כי ימות באהל - דבר השוה לכל אדם	!										
ובאיש ליכא? והכתיב: (ישעיהו כ"א) צירים אחווני כצירי יולדה	אמר ליה אביי ‡										◇
צירי בשר	!										
והכתיב: (דניאל י') אדני במראה נהפכו צירי	‡										◇
הכא נמי צירי בשר	!										◇
הכי נמי מסתברא, דאי לא תימא הכי - מאתים וארבעים ושמונה היכי משכחת לה? לא באיש ולא באשה.	■										
יתר בידי וברגליו.											■ <
ושניהם מקרא אחד דרשו, (שמואל ב' כ"א) ותהי עוד מלחמה, וכת' (שמואל ב' כ"א) ויהי איש מדון אצבע ידיו ואצבע רגליו שש ושש	רבי יצחק:										■ ◇
בגגותיה משתעי	מר סבר: [חכמים]										■ ■
בשבחיה משתעי.	ומר סבר: [רבי יהודה]										■ ■
מה לי דכתיב שש ושש עשרים וארבע	רבה:										‡
מספר - צירי, דאי כתב רחמנא שש ושש - הוה אמינא שית ידיה ושית דכרעיה - כתב עשרים וארבע, ואי כתב עשרים וארבע הוה אמינא הוא חמש מהאי גיסא ושבע מהאי גיסא - כתב שש ושש, מספר -										!	◇
מעשה באדם אחד שבא לפני רבי טרפון יתר בידי וברגליו שש ושש עשרים וארבע	תניא, א"ר יהודה:										○ ◇
אמר לו כמותך ירבה בישראל	[רבי טרפון]										○ ◇

disputants- חולקים- ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement- ■ † קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ראיה- proof- ■
מקרא- key:	

בכורות- מומין אלו		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
משם ראה? כך אמר לו כמותך יתמעטו ממזירי ונתני מישראל.	אמר לו ר' יוסי:										‡	◇
השולט בשתי ידיו.												■
איטר בין ביד בין ברגל - פסול	ת"ר:											◇
השולט בשתי ידיו - רבי פסול	[רבי]										◆	■
מכשירין.	חכמים:										◆	■
כחישותא אתחלא בימין	מר סבר: [רבי]											■
בריותא אתחלא בשמאל.	ומר סבר: [חכמים]											■
הכוש, הגיחור, והלבק, והקפח, והננס, והחרש, והשוטה, והשיכור, ובעלי נגעים טהורים - פסולין באדם וכשרים בבהמה.												■
שוטה מן הבהמה אינה מן המוכחר.	רשב"ג:											■
אף בעלי הדלדולין - פסולין באדם וכשרין בבהמה.	רבי אלעזר:											■
כושי - אוכמא, גיחור - חיוורא, לבקן - סומקא.												■
איני, והא הוא דאמר להו: מאן בעי לובקיאני ואישתכח חיוורא												‡
אלא: כושי - אוכמא, גיחור - סומקא, כדאמרי אינשי סומקא גיחיא, לבקן - חיוורא, כהוא דאמר להו מאן בעי לוקיאני ואישתכח חיוורי.												◇
קפח.												■
גבוה.	תני רב זביד:											◇
מנין שהקב"ה משתבח בעלי קומה - שנאמר (עמוס ב') ואנכי השמדתי את האמורי מפניהם אשר כגובה ארזים גבהן	איני, והתני ר' אבהו:											‡
באריכא שמיטה סניא.	רב פפא:											!
גבוה לא ישא גבוהית - שמא יצא מהן תורן, ננס לא ישא ננסת - שמא יצא מהם אצבעי, לבן לא ישא לבנה - שמא יצא מהם בוהק, שחור לא ישא שחורה - שמא יצא מהן טפוח.	ריש לקיש:											◇
החרש השוטה והשכור.												■
שכור - מחיל עבודה, בהדי מומי דמחילי עבודה בעי למיחשב												‡
בשאר דברים המשכרים, ודלא כר' יהודה												!
אכל דבילא קעילית, ושתה חלב או דבש, נכנס למקדש - חייב.	דתניא: [שיטת רבי יהודה]											!
אלו כשרין באדם ופסולין בבהמה: אותו ואת בנו, טריפה, ויוצא דופן,												■
והנושא נשים בעבירה - פסול עד שדירנה הנאה												■
והמטמא למתים - פסול עד שיקבל עליו שלא יהא מטמא למתים.												■
ואלו כשרין באדם												■
מאי באותו ואת בנו?												^
אילימא אהרן ובניו, דכותיה - תייש ובנו												!
מי נהיג?												‡
אותו ואת בנו - נוהג בנקבות ואינו נוהג בזכרים	והתניא:											‡

disputants-חולקים-♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא-■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בכורות-מומין אלו		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אלא תישה ובנה												!	מה:	
דכותה הכא - כהנת ובנה, כהנת בת עבודה היא?												⚡	מה:	
לעולם אהרן ובניו, דכותה הכא - תיש ובנו												!	◇	מה:
עדא אמרה - הנניה היא	אמרי במערבא משמיה דרבי יוסי בר אבין:											!	◇	מה:
אותו ואת בנו נוהג בנקבות ואינו נוהג בזכרים	דתניא: [חכמים]											♦ ■ !	◇	מה:
נוהג בזכרים ובנקבות.	הנביא:											♦ ■ !	◇	מה:
והנושא נשים כל.												■	<	מה:
נודר ועובד, יורד ומגרש.	תנא:											■	◇	מה:
וליהוש דלמא אזיל לגבי חכם ושרי ליה												⚡		מה:
צריך לפרט את הנדר	קסבר:											!		מה:
הניחא למ"ד צריך לפרט את הנדר, אלא למ"ד אין צריך לפרט את הנדר מאי איכא למימר?												⚡		מה:
דמדרינן ליה ברבים												!		מה:
הניחא למ"ד נדר שהודר ברבים - אין לו הפרה, אלא למ"ד יש לו הפרה מאי איכא למימר?												⚡		מה:
דמדרינן ליה ואדעת רבים.												!		מה: